

Konečně zdařilý portrét - a navíc člověka, který si to opravdu zaslouží!

Název emise: Osobnosti - Rudolf Tomáš Jedlička

Den vydání: 14. února 2019

Hodnota: 19 Kč; kat. č. 1021 (ČP)

Rozměr známkového obrazu: 40 x 23 mm

Výtvarný návrh: Jan Kavan

Liniová kresba a rytina FDC: Bohumil Šneider

Druh tisku: plnobarevný OF s liniovou kresbou

Papír: fil-an-OFF; **Tisk:** PTC Praha

Tisková forma: 4x 50; **Náklad:** 1 mil.

FDC: OTp v barvě šedočerné

Tisk: PTC Praha; **Náklad:** 3.200

člověk byl uspokojen svým způsobem života a šťasten svým konáním. Je-li v tomto štěstí člověka obsažen i kousek štěstí jiných, pak je život krásný.“

Známka ke 150. výročí

Jedličkova narození se mi líbí. Je důstojná, sdělná, střizlivá. Na malé ploše je přitom obsaženo to nejdůležitější – vlevo budova Jedličkova ústavu, vpravo Sanatorium v Podolí, nad nímž ční věže baziliky svatého Petra a Pavla na Vyšehradě, což je místo spojující obě zařízení a pocházela odtud i rodina Jedličkovy matky, jeho portrét je pak uprostřed. Na Vyšehradě je Jedlička i pohřben, spolu se svým tatínkem, který byl rovněž významným lékařem (stejně jako dědeček a bratr). Podoba známky je osobitá, na první pohled ani nepoznáte, že je česká, spíše jako by byla Slovinská, ale to je jen velmi vzdálená asociace. Grafik Jan Kavan a rytec Bohumil Šneider v tomto případě odvedli opravdu dobrou práci!

Zdařilá je i obálka dne vydání, v jejíž kresebné výdobě je zobrazen rentgen a snímek z něj, v razítku je starobylý invalidní vozík a berle, jako připomínka Jedličkova předsednictví dávného Spolku pro léčbu a výchovu rachitiků a mrzáků, založeného s cílem zřízení ústavu pečujícího o tělesně postižené děti. Vepsána je v něm Lysá nad Labem, tedy Jedličkovo rodné město. Dobrá věc se podařila – radujme se!

FB

S portréty významných osobností na našich známkách je to spíš bída, o tom jsem psal už vícekrát. Proto mě potěšil zdařilý přírůstek nejnovější, známka věnovaná skutečnému velikánovi, jehož jméno sice všichni známe, ale o jeho osudech víme jen málo, vlastně skoro nic. Lékaře Rudolfa Jedličku si spojujeme se stejnojmenným ústavem, který založil a z velké části financoval na pražském Vyšehradě rok před Velkou válkou a který zde funguje dodnes. To je ale jen velmi malá část jeho záslužných snah, stál rovněž u zrodu Pražského sanatoria v Podolí, dnešního Ústavu pro péči o matku a dítě, byl naším prvním rentgenologem, zorganizoval lékařskou pomoc Srbům v Balkánské válce proti Osmanům a sám se jí zúčastnil jako chirurg, přestože v té době už měl amputovanou většinu prstů na jedné ruce jako důsledek zkoušek intenzity rentgenového záření, o jehož škodlivosti tehdy lékaři ještě neměli tušení. Byl to opravdový lidumil a velkorysý filantrop, příslušník rodiny, v níž se lékařské povolání – a spíše poslání – dědilo z generace na generaci. Mohl bych tu o něm psát dlouho, ale lépe to udělal Aleš Dvořák v knize Rudolf Jedlička – Samaritán v bílém plášti. A komu je kniha příliš obsáhlá, ať si najde informace o jeho strhujícím životním příběhu na internetu – možná vám při četbě i ukápně slza. Rudolf Jedlička se nedožil vysokého věku, zemřel v pouhých sedmapadesáti letech, v důsledku vysokých dávek rentgenového záření a na onemocnění srdce, které lze přisoudit vysilujícímu životu, který vedl. Sám o tom ale řekl: „Není důležité člověku, aby žil dlouho, ale aby

